

7 И паднахъ на землѣ та, и чдохъ гласъ който ми говореше: Сауле, Сауле, що ме гонишъ;

8 Я азъ ѿговорихъ: кой си ты, Господи; и рече ми: азъ самъ Исусъ Назарей, когото ты гонишъ.

9 И който бѣха съ мене, свѣтлостъ та оуко видѣха и оуплашихасе, а гласъ та на-оногова който ми говореше не чдохъ.

10 И рекоха: що да сотворимъ, Господи; а Гдѣ ми рече: стани та иди въ Дамаскъ, и тамъ ще да ти се каже за сичко, што ти е ѿпредѣлено да прѣвишъ.

11 И понѣже ѿслѣпѣхъ ѿ блѣскатъ на-оная свѣтлостъ, повѣдоха ме за ржкѣ та о-ниѣ който бѣха съ мене, и така вѣзоухъ въ Дамаскъ.

12 И нѣкой Анаѣя, мѣжъ благоговѣишъ по законѣ, и свидѣтелствованъ (въ до-крьд то) ѿ сички те 'Идеи, който живѣеха въ Дамаскъ.

13 Дойдѣ коды мене, и како се приближи при мене, рече ми: Сауле брате, про-гладни, и азъ тоа часъ по-гладнахъ на него.

14 Я той ми рече: Бгъ на-отцѣ те наши ѿпредѣлилъ те е да познаешъ негова та вола, и да видишъ праведникатъ, и да чбешъ гласъ ѿ оуста та мѣ:

15 Защо то ще да мѣ вж-дешъ свидѣтель прѣдъ сички те человекѣшъ за тѣа бѣши що си видѣлъ и чдохъ.

16 И сегѣ що чакашъ: стани та се кржсти, и ѿмый грѣховѣ те си, като призовешъ име то на-Гдѣа Исуса.

17 И како се вжрнахъ во Иерусалимъ, и молехсе (Бгъ) въ цѣрква та, бждохъ во иждѣплѣнїе.

18 И видѣхъ го че ми говори: псжржай та иждѣзъ скорѣ и зъ Иерусалима, за-що то (тѣкашни те) не шатъ да прїиматъ свидѣтелство то ти за мене.

19 Я азъ рекохъ: Господи, они сами знаатъ защо азъ затварахъ въ темница та, и бѣхъ по собориша та о-ниѣ който вѣроваха въ тебе.

20 И когѣто се проливаше кржвь та на-твоегѣ перво-мѣченика Стефана, и азъ стоѣхъ тамъ и соизволавахъ на оубїйство то мѣ, и вѣрдехъ дрѣхи те на-о-ниѣ който го оубїиваха.

21 И рече ми: иди, за-що то азъ ще да те пратимъ далѣко въ пѣзичнишъ те.

22 И слышаха го дори до това слово ('Идеи те): но послѣ Фанаха да вѣкатъ, и говорѣха: истреки ѿ зем-лѣ та тогова человекѣка, за-що то не трѣбѣва да е живъ.